

Sygn. akt I CNP 20/07

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi J. O. i J. O. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego

w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2006 r., wydanego

w sprawie z powództwa J. D. i W.S.

przeciwko J. O. i J. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanych od wyroku, którym Sąd Okręgowy w W. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powodów 51 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 czerwca 2002 r. oraz 5 157,50 zł kosztów procesu i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, ponieważ apelacja – sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika – nie zawierała wskazania, czy wyrok jest zaskarżony w całości czy w części oraz wniosku o zmianę lub uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia (art. 370¹ w związku z art. 368 § 1 pkt 1 i 5 k.p.c.). Odrzucając apelację, Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powodów 2700 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Na to postanowienie pełnomocnik pozwanych wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, przedstawił bankowe dowody zapłaty powodom należności zasądzonych wyrokiem Sądu pierwszej instancji oraz z tytułu kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Postanowienie o odrzuceniu apelacji jest niewątpliwie postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. Jednakże rzecz w tym, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko wtedy, gdy „przez wydanie” (werba legis) zaskarżonego orzeczenia została stronie wyrządzona szkoda. Właśnie z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Niedopełnienie tego obowiązku lub niewystąpienie szkody prowadzi do odrzucenia skargi a limine – w pierwszym wypadku z powodu braku istotnego skargi, w drugim zaś z powodu jej niedopuszczalności (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Użyte w art. 424¹ § 1 sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą musi zachodzić związek

przyczynowy, przy czym chodzi tu o normalny, adekwatny związek przyczynowy unormowany w art. 361 § 1 k.c. Bak takiego związku przyczynowego wyklucza stwierdzenie, że szkoda została stronie wyrządzona przez wydanie orzeczenia, a to czyni skargę niedopuszczalną. W związku z tym w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 18/05 (OSNC z 2006 r., nr 7-8, poz. 139) Sąd Najwyższy uznał, że postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania może być przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tylko wtedy, gdy szkoda zastała wyrządzona przez wydanie tego orzeczenia, a nie przez wydanie orzeczenia objętego skargą o wznowienie postępowania.

Z tych samych powodów należy przyjąć, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia sądu drugiej instancji odrzucającego apelację jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy szkoda została wywołana przez wydanie tego postanowienia, a nie przez wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, podważanego odrzuconą apelacją. Ewentualna szkoda wyrządzona wydaniem orzeczenia co do istoty sprawy leży poza normalnym związkiem przyczynowym z postanowieniem o odrzuceniu apelacji, nawet gdyby i ono było niezgodne z prawem. Należy także podzielić wyrażone w piśmiennictwie i orzecznictwie zapatrywanie, że poza adekwatnym związkiem przyczynowym pozostaje „szkoda” polegająca na wydatkowaniu opłat sądowych i kosztów zastępstwa procesowego w sprawie, w której wydano objęte skargą orzeczenie. Szkoda, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c., musi być bowiem spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc musi być – w stosunku do tego orzeczenia – poniesiona później. Dlatego skarga, z której wynika, że jedyną szkodą strony są koszty związane z prowadzeniem sprawy, jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia sierpnia 2006 r., II CNP 92/06 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, niepubl.).

Mając na względzie powyższe, skargę pozwanych należało uznać za niedopuszczalną z powodu niewystąpienia szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Nie stanowi jej bowiem ani zapłata należności zasądzonych wyrokiem Sądu

pierwszej instancji, ani z tytułu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.